

Energitilsynet (cc ENS)

Sendt på mail til: post@energitilsynet.dk cc ots@energitilsynet.dk

DE FRIE ENERGISELSKABER

c/o Blue Energy
Hammerholmen 47
2650 Hvidovre

M: +45 25 46 98 29

E: jm@defrieenergisekskaber.dk

W: www.defrieenergisekskaber.dk

København den 4. september 2015

Høringssvar: Standardaftale

De Frie Energisekskaber (DFE) takker for muligheden for høring vedr. ændring af Dansk Energis Standardaftale mellem netselskab og elleverandør om brug af distributionsnettet. Vores bemærkninger er disponeret som følger, idet pkt. 1 og 2 er overordnede betragtninger og pkt. 3 – 8 er konkrete indsigelser og punkt 9 er en opsummering:

1. Proces vedr. standardaftalen er ikke afbalanceret
2. Aftalen danner grundlag for konflikt
3. Anvendelse af aftaler
4. Ændringsadgang
5. Betaling
6. Sikkerhedsstillelse
7. Service Level Agreement
8. Tilsynsmyndighedernes kontrolfunktion og sanktioner
9. Opsummering

1. Proces vedr. standardaftalen er ikke afbalanceret

Dansk Energi repræsenterer kun dele af elbranchen. De Frie Energisekskaber (DFE) har ikke har været inddraget i processen omkring tilblivelsen af standardaftalen. DFE-medlemmers markedsandele repræsenterer knap halvdelen af kunderne på elmarkedet og knap tyve pct. af kunderne på gasmarkedet. Endvidere bør det understreges, at de fleste af DFE's medlemmer landsdækkende, og de agerer i markedet uden koncernforbindelse til netselskaber. DFE's medlemmer har derfor væsentligt andre interesser end koncernforbundne selskaber, som er stærkt repræsenteret af Dansk Energi.

Således er *helle* sektoren ikke taget i ed. Den proces, der har været sat op for behandlingen af standardaftalen, har ikke taget højde for den ovennævnte udvikling i energimarkedet. Markedet er ikke længere homogent. Der er store forskelle i aktørernes interesser. Dette har ikke fået afsmittende effekt på processen for Energitilsynets behandling af aftalen. Vi står derfor nu i en situation, hvor Dansk Energi kan indgå aftaler på egne medlemmers vegne, som også binder aktører, som ikke er medlemmer og som udgør en afgørende del af energimarkedet.

I forlængelse heraf tager den tilrettelagte proces heller ikke højde for, at styrkeforholdet mellem netselskaber og handelsselskaber er skævt. Det fremsendte er en "aftale", der har netselskaberne som reel afsender. Resultatet af godkendelsesprocessen – er, at den anmeldte aftale, der er:

- Uafbalanceret, urimelig og i strid med elforsyningsloven
- En væsentlig forringelse og begrænsning af konkurrencen i elmarkedet

2. Aftalen danner grundlag for konflikt

Det fremgår af Energitilsynets (ENT) vurdering (afsnit 130), at ENT vurderer, at Standardaftalens bestemmelser lever op til elforsyningsloven, er rimelige, objektive, ikkediskriminerende og sagligt begrundende. Som det vil fremgå nedenfor, er DFE ikke enige i denne vurdering. På dette sted finder DFE imidlertid særlig anledning til at gøre indsigelse mod præmissen for vurderingen. ENT anfører i afsnit 131, at vurderingen understøttes af:

"at disse bestemmelser ikke i større omfang har givet anledning til bemærkninger fra interessenterne i forbindelse med den eksterne høring, Dansk Energi har foretaget i forbindelse med Standardaftalens tilblivelse."

Det er formentlig korrekt, at Dansk Energis høring ikke i større omfang har givet anledning til bemærkninger. Årsagen hertil skal som ovenfor gennemgået ikke findes i en grundlæggende accept fra branchen, men derimod i, at de mest sårbare interessenter, som er de elhandelselskaber uden koncerntilhørsforhold ikke er blevet hørt. Der har på intet tidspunkt været henvendelser fra Dansk Energi til De Frie Energiselskaber herom. Af disse grunde mener DFE ikke, at ENT kan tillægge en intern høring i Dansk Energi nogen særligt vægt i vurderingen af om Standardaftalen er rimelig.

En høring i Dansk Energi giver altså ikke et objektivt afbalanceret billede af, hvordan de forskellige interessenter forholder sig til standardaftalens vilkår. De koncernforbundne elhandlere i Dansk Energi må antages ikke at have nogen ærlig interesse i at gøre indsigelse mod vilkår, der er ensidige i netselskabets favør. Langt størstedelen af deres elkunder er også netkunder i deres koncernforbundne netselskab og uanset om vilkårene i standardaftalen objektivt set er elhandelselskabets disfavør udgør dette næppe noget problem inden for samme koncern. Dels bliver fordelene "i familien", og dels kan man formentlig nå en praktisk forståelse og daglig håndtering.

Tværtimod har de koncernforbundne netselskaber en selvstændig konkurrencemæssig interesse i, at standardaftalen samlet set er dårlig for elhandelselskaberne, fordi det mindsker konkurrencen fra de uafhængige elhandlere, som ikke kan anlægge en koncernvurdering, og som ikke kan forventes at møde samme forståelse ved uenigheder om vilkårene, som man kan med et koncernforbundet selskab. Uanset, at standardaftalen principielt indeholder ens vilkår for alle elhandlere, er den ubalancerede aftale således endvidere egnet til at diskriminere mellem koncernforbundne og ikke koncernforbundne elleverandører.

Når ENT i afsnit 130 vurderer, at bestemmelserne i Standardaftalen ikke er egnede til at skabe konflikt mellem parterne, er det således kun korrekt for de parter, der er koncernforbundne. DFE vil således på baggrund af de problemer, som påpeges i dette høringssvar, ikke kunne tilråde sine medlemmer at underskrive aftalen.

Givet de helt grundlæggende problemer, som Standardaftalen rejser, så kunne dialog på et tidligere tidspunkt, have givet en mere hensigtsmæssig proces.

Løsning:

- For at rette op på de mange problemer, stiller DFE sig til rådighed for en hurtig og effektiv proces således, at konsekvensen af processen ikke bliver endnu en udskydelse af Engrosmodellen.

3. Anvendelse af aftaler

DFE er opmærksom på, at Elforsyningslovens § 73 d foreskriver, at Energibranchens organisationer kan udarbejde standardiserede vejledninger om fastsættelse af tariffer og betingelser m.v. for net- og transmissionsvirksomhedernes ydelser - og herunder også, at Energitilsynet fører tilsyn med sådanne standardiserede vejledninger efter regler fastsat af tilsynet.

Denne mulighed ændrer efter DFE's vurdering ikke ved, at myndighederne nøje bør overveje, hvor meget der kan overlades til en sådan vejledning, og hvad der bør reguleres på lov – eller på bekendtgørelsesniveau sådan, at alle interessenter får en sikker og forudsigelig retsstilling. Dette er fuldstændig afgørende for, at konkurrencen kan fungere. Her er det afgørende, at ENT anerkender de faktiske styrkeforhold i sektoren.

Elhandlerne kan ikke være i markedet uden adgang til nettet, mens netselskabet kan godt undvære den enkelte elhandler. Derfor er elhandlerne den svage aftalepart. De uafhængige elhandlere er særligt svage, da koncernforbundne selskaber kan have en kommerciel interesse i at anvende deres monopolmagt. Historisk set har netselskaber gjort netop dette, og der er intet der tyder på at den adfærd er på retræte. Se eventuelt de vedhæftede bilag for eksempler (*Bilag 1. Samfakturering, Bilag 2. Tvivl om særskilt identitet*).

Hvis netselskaberne stiller uforholdsmæssigt voldsomme krav til eksempelvis sikkerhedsstilling, så lukkes markedet definitivt for nye aktører. Hvis monopoliet f.eks. ikke udfører sin opgave eller særbehandler nogle aktører, når de bliver bedt om eksempelvis at lukke for strømmen hos dårlige betalere, så kan elhandlerne påføres et uforholdsmæssigt stort tab, da de hæfter for skatter og afgifter. Netselskaberne kan reelt presse aktører ud af markedet, hvis det fremsendte udkast til aftale godkendes.

I ENT's vurdering i afsnit 126 og 127 og 129 har tilsynet beskrevet afvejningen af ovennævnte hensyn. Det er DFE's opfattelse, at hensynet til netselskabet er vurderet alt for tungtvejende. Der er reelt ikke noget hensyn at tage til netselskabet som monopolvirksomhed, så længe elhandelssekskabet løbende opfylder sine forpligtelser til at betale for netselskabets ydelser. Netselskabets kunder er kunder per automatik. De er monopolkunder. Priserne skal derfor fastlægges, så de opfylder metodebekendtgørelsen.

Historisk set er forsyningssektoren blevet reguleret med frivillige aftaler, da det er opfattet som mere fleksibelt og ikke kræver lovgivning. Sådan et aftalesystem forudsætter imidlertid, at der er tillid til, at aftalerne er fair for alle markedsdeltagere, og at branchen rent faktisk vil efterleve de indgåede aftaler. Det etiske aspekt af frivillige aftaler er særligt vigtigt, da myndighederne ikke har haft nogen tilsynsrolle i forbindelse med overholdelse af frivillige aftaler og myndighederne historisk ikke har kunnet afgøre tvister eller sanktionere overtrædelser. Det vil sige, at myndighedernes mulighed for at influere og gribe ind bortfalder, så snart metodegodkendelsen er givet.

Dette har vi set gentagne gange. Senest i forbindelse med branchens vilje til at overholde de netbenyttelsesaftaler overfor deres kunder, som de selv har anmeldt til ENT. I den lange proces herom er det også anskueliggjort, at såvel Energitilsynet og Energistyrelsen er hjælpeløse, når det gælder overtrædelser af de frivillige aftaler. Overholder monopolerne ikke deres frivillige aftaler er det eneste værn, at forbrugerne anlægger individuelle, civile søgsmål hos domstolene. Ligesom på de øvrige områder indenfor elbranchen er det naturligvis helt uholdbart. Markedet kan ikke fungere efterhensigten, når de frivillige aftaler ingen effekt har i praksis – slet ikke som vi ser det i sagen om samfakturering, hvor selskaberne også læner sig op ad Dansk Energis fortolkning.

Hvis selskaberne behandler standardaftalen på samme måde som aftalen om sagen om samfakturering, så vil der hverken være muligt at håndhæve eller sanktionere det som Dansk Energi her har anmeldt. Elhandlere landet over vil løbe ind i præcis de samme problematikker, som vores medlemmer nu er løbet ind i omkring monopolernes lyst til samfakturering. Dermed åbenbarer der sig nu et hul i implementeringen i forbindelse med Engrosmodellen. På vejen mod mere marked og mindre monopol kan de kommercielle aktører ikke styre efter usikre strukturer og tvivlsomme investeringsrammer. Der er brug for forudsigelighed, transparens og gennemsigtighed.

Løsning:

- I forbindelse med styringsansvaret for implementeringen af Engrosmodellen vil vi derfor gøre Energitilsynet opmærksomme på dette hul mhbp., at Energitilsynet sikrer, at relationen imellem net- og handelssekskaber bliver reguleret på betryggende vis.

- Vi anbefaler, at den frivillige aftale erstattes med en klar lovgivning kombineret med nogle lige så klare sanktioner.
- Alternativt skal den frivillige aftale kunne indgås således, at myndigheder rent faktisk får ret til at føre tilsyn, kan afgøre stridigheder, og at tilsynet kan sanktionere overtrædelser.

4. Ændringsadgang

Netselskaberne har ifølge standardaftalens pkt. 20 adgang til ensidigt at ændre aftalen, uden at elhandlerne kan afvise dette - og dette endda med et relativt kort varsel. Energitilsynet kan ikke ophæve aftalen. Normalt vil en part kun kunne ændre i aftaler af denne karakter som følge af ændringer i lovgivningen, men her gælder alene, at aftalen kan ændres, såfremt Netselskabet kan få Energitilsynets metodegodkendelse.

Det er vores opfattelse, at en sådan metodegodkendelse primært er en vurdering af, hvorvidt ændringen strider mod gældende lovgivning - og kun sekundært, om overhovedet, tager kommercielle aktørers tab eller udfordringer i betragtning. Endvidere kan der stilles tvivl om tilsynets evne til at vurdere sådanne parters kommercielle tab.

Såfremt aftalen ændres til ugunst for elhandleren, er det op til denne at anlægge civilt søgsmål mod netselskabet (og mod potentielt myndighederne) for at opnå erstatning for sit tab. Imens sagen behandles ved domstolene kan Elhandels-selskabet reelt være gået konkurs. Dette er efter vores opfattelse en helt urimelig konstruktion, der potentielt vil være en urimelig stor omkostning for elhandleren, både i tid og penge, for at kunne få medhold i en klage.

Konstruktionen i standardaftalen er i direkte modstrid med ellovgivningens ånd, om fremme af konkurrencen på markedet, og eliminering af barrierer for nye produkter og aktører.

Vi henviser til Lovforslag L 176 fremsat d. 25. april 2012, hvoraf det i ministerens bemærkninger til lovforslaget bl.a. fremgår at "Lovforslaget sigter på at fremme konkurrencen på elmarkedet (indledende bemærkninger, afsnit 1), "Reguleringen udformes, så den giver lige vilkår for elhandelsvirksomheder, som er koncernforbundne med netvirksomheder, og ikkekoncernforbundne elhandels-selskaber" (Elhandelsvirksomhedernes opgaver og forpligtelser, afsnit 3.6). I afsnit 3.6 fastslås det endvidere, at såfremt konsekvensen af loven bliver, at kun de mest velkonsoliderede elhandels-selskaber vil overleve, så vil hele hensigten med at fremme konkurrencen på elmarkedet gå tabt.

Løsning

- Det er vores opfattelse, at denne ensidige ændringsadgang bør udgå således, at ændringer kun kan ske ved ændret lovgivning. betalingsbetingelser pkt. - 15 og 16.

5. Betaling

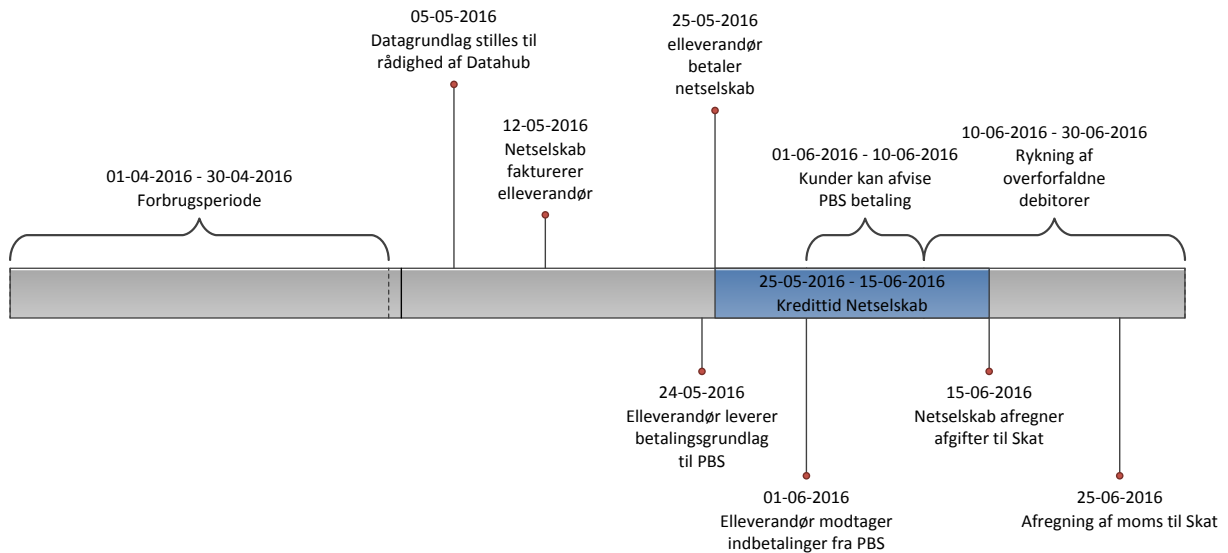

Af standardaftalen fremgår, at netselskabet skal fakturere elleverandøren 5 dage efter at denne har modtaget datagrundlaget fra Datahub'en, og at elleverandøren har 10 dages betalingsfrist, dog tidligst den 25. i den måned, hvor netselskabet har foretaget faktureringen.

DFE er fuldt ud klar over, at dette er minimumsfristerne i elforsyningsloven, som denne bliver, når Engrosmodellen træder i kraft.

Tidslinjen fremgår af illustrationen nedenfor:

Figur 1. Betaling - tidslinje

Elleverandøren er forpligtet til at betale netselskabet 6-8 dage inden elleverandøren tidligst har modtaget sit tilgodehavende fra elforbrugerne. Dette er åbenlyst urimeligt set i lyset af, at det er elleverandøren, der bærer hele kreditrisikoen overfor forbrugeren. Det vil være hensigtsmæssigt, at elleverandøren sikres mest mulig tid til at indhente overforfaldne betalinger fra forbrugerne. Det er i et kommercielt marked ikke ualmindeligt, at 2-5% af debitormassen betales med forsinkelse. PBS, som langt de fleste privatkunder afregnes gennem, eksekverer, som det er i dag, kun betalinger den første bankdag i måneden.

Netselskabet vil med de foreslåede betalingsbetingelser for momsregistrerede forbrugere, opnå en kredit-tid på ca. 20 dage inden netselskabet skal afregne afgifter overfor Skat.

Samtidig skal netselskabet alene forholde sig til elleverandøren som debitor, og har i tillæg væsentlige sanktionsmuligheder overfor denne i fald betaling udebliver eller er forsinket, hvorfor det er DFE's opfattelse, at Netselskabet kun behøver ganske få dage til at inddrive betalingen af elhandelsselskaberne.

Uanset, at Standardaftalen lægger sig op ad lovens minimumsfrister for betaling, er det DFE's opfattelse, at den rimelige og balancerede standardaftale ville give elhandleren en længere betalingsfrist, sådan at elhandleren ikke bliver bragt i en situation, hvor det er nødvendigt at betale moms og afgifter til netselskabet før elhandleren selv har haft rimelig mulighed for at inddrive disse fra slutforbrugeren.

Den i standardaftalen foreslåede betalingsbetingelse vil endvidere være en væsentlig barriere for nye aktører, da denne forudsætter et væsentligt kapitalberedskab fordi elhandelsselskabet skal være i stand til at lægge nettarif, afgiftsbeløb og moms ud for sine kunder.

Konsekvensen af den fremsatte betalingsplan vil være, at alene de mest velkonsoliderede elhandelsselskaber vil overleve, hvilket jf. L 176 vil betyde at hele hensigten med lovforslaget om fremme af konkurrencen i elmarkedet vil gå tabt.

Løsning

- Det er DFE's holdning, at såfremt elleverandøren ikke kan afregne afgifter direkte til Skat, skal elleverandørens tilgodeses med den fulde kredittid overfor Skat, hvorfor betaling tidligst skal falde den 13. i måneden efter fakturadatoen fra Netselskabet. Det samme gælder nettarifferne.

6. Sikkerhedsstillelse

Standardaftalen tilsiger i udgangspunktet ikke, at elhandleren skal stille sikkerhed. Dette er i overensstemmelse med hele formålet med engrosmodellen: Ændringer skal skabe øget konkurrence. Lovgiver har eksplicit forsøgt at undgå individuel sikkerhedsstillelse fra Elhandlerne, da dette effektivt ville lukke markedet for nye aktører. Det har eksplicit været behandlet, at netselskaberne ikke skulle kunne kræve sikkerhed for nettarriffen.

Endvidere har monopolerne i de sidste faser af forhandlingerne omkring engrosmodellen fået ret til at dække eventuelle tab over tariffen, dvs. hos kunderne da et tab resulterer i en forhøjelse af indtægtsrammen. Netmonopolerne har dermed ingen økonomisk risiko, og dermed heller ikke noget legitimt krav på at få sikkerhedsstillelse.

Derfor er det overraskende, at standardaftalen oplister en række tilfælde, hvor netselskabet alligevel kan kræve sikkerhedsstillelse svarende 3 måneders køb. Hele sektionen omkring sikkerhedsstillelse er i modstrid med den politiske intention bag engrosmodellen, som netop var at fremme konkurrencen. Det må derfor udledes, at veletablerede aktører her har til hensigt at lukke markedet for nye aktører.

Det er DFE's vurdering, at flere af de fremsatte kriterier vil være væsentlige barrierer for nye aktørers adgang til markedet. F.eks. oplyser Experian at et nystartet selskab ikke vil kunne opnå rating "Normal", da denne status optjenes over tid. Et træk på Experian viser, at en række selskaber – såvel nye som gamle selskaber i markedet - ved Engrosmodellens opstart ikke vil være i stand til at leve op til kravet. Dette kriterium kan derfor på ingen måde accepteres, idet accept af den anmeldte aftale så skal ledsages af et brev til en række virksomheder om, at de skal dreje nøglen om.

I tillæg hertil er et potentielt krav om sikkerhed ifm. revisorforbehold eller supplerende bemærkninger i et selskabs årsrapport lagt an til alene at være funderet i det enkelte netselskabs subjektive vurdering. Subjektive vurderingen af denne karakter og med så alvorlige følgevirkninger er efter vores oplysninger uhørt og langt fra tilstrækkeligt.

Kravene er tillige diskriminerende, idet uafhængige elhandelsselskaber, som alle er etableret efter liberaliseringen af elmarkedet må antages at have vanskeligere ved at leve op til de krav der stilles for ikke at skulle stille garanti end de gamle monopolselskaber. Det er endvidere DFEs vurdering at sådanne krav kan stride mod EU retten, idet det udgør en barrierer mod vare- og tjenesteydelseernes frie bevægelighed.

Dette skal også ses i lyset af, at standardaftalen er kendetegnet ved, at:

- Ved tvist er elhandlerens eneste mulighed er civilt søgsmål
- Netselskaber kan tvinge elhandleren, der ikke kan undvære nettet i knæ med et uberettiget krav om sikkerhedsstillelse.
- Netselskabet har reelt midlet til at tvinge et elhandelsselskab ud i konkurs, salg af aktiviteter eller ophør, lang tid før end en domstol vil kunne tage stilling til tvisten.

Med disse konsekvenser foran os, så vil aftalens kriterier grundlæggende torpedere engrosmodellen og de fornuftige intentioner, der ligger bag den.

Løsning

- DFE kan acceptere krav om sikkerhedsstillelse i tilfælde af misligholdelse, samt krav om positiv egenkapital (pkt. 17.1.1 a), b) c) e). DFE mener derimod ikke, at pkt. d) f) eller g) er rimelige eller saglige. Særligt pkt. d) vil udgøre en ganske betydelige barriere mod nye selskaber.

7. Service Level Agreement

Det giver ikke mening at indgå en standardaftale uden at parternes gensidige serviceforpligtelser er beskrevet i detaljer i selve aftalen eller i forpligtende bilag hertil. Når standardaftalen først godkendt, og det tilmed i form af en aftale, der giver den ene part uhindret ret til at ændre aftalens vilkår, så vil det blive urimeligt vanskeligt for elhandlerne at forhandle rimelige servicevilkår på vegne af kunderne/forbrugerne. DFE mener derfor, at det er meget uhensigtsmæssigt når ENT, som det oplyses i afsnit 23 - 27 endnu ikke har færdigbehandlet del 1 og del 2 (sidstnævnte endnu ikke anmeldt) og endnu ikke har taget stilling til om Vilkår for Serviceniveauet kræver forelæggelse for Energitilsynet eller kan behandles på sekretariatsniveau.

Det mest hensigtsmæssige er en drøftelse af aftale såvel som vilkår for serviceniveau i sin helhed, idet disse vilkår er indbyrdes afhængige og på mange områder to sider af samme mønt.

Et netselskab, som ikke leverer sine opgaver, kan påføre en elhandler tab. Det er mest åbenlyst i forbindelse med åbning og lukning af målere, hvor elhandleren hæfter for skatter og afgifter, og hvor betydelige tab kan opstå. Der kan også tænkes andre situationer, som påfører et tab. Et netselskab kan eksempelvis også prioritere egne koncernforbundne elhandelselskaber højere end konkurrerende elhandlere. Den historiske adfærd hos netselskaberne tilsiger at dette vil ske, og myndighederne igen ikke vil have nogen sanktioner overfor disse overtrædelser af aftalen.

Løsning:

- Det er vores opfattelse, at parternes serviceforpligtelser skal være udtømmende beskrevet med tilhørende sanktioner.
- Alternativt kan de fastsættes af myndighederne ved en bekendtgørelse ligeledes med beskrivelse af tilhørende sanktioner.

7. Tilsynsmyndighedernes kontrolfunktion og sanktioner

De Frie Energiselskaber foretrækker, at det frivillige aftalesystem ophæves, og at lovgivning træder i stedet. Dette vil løse mange af de udfordringer, som de ikke-koncernforbundne selskaber har oplevet med frivillige aftaler.

Hvis der fortsat eksisterer ønsker om et frivilligt aftalesystem, bør der som minimum aftales balancerede vilkår, hvor myndigheder rent faktisk har mulighed for at sikre klare incitamentter til at overholde aftalen – herunder også mulighed for at afgøre eventuelle tvister. Historisk set har netselskaberne vist manglende vilje til at overholde frivillige aftaler, og myndighederne har reelt været magtesløse.

Tilsynet skal have bemyndigelse til at ophæve aftalen og til at udstede påbud om dens overholdelse eller ændring, hvis aftalesystemet skal fungere.

Løsning

- Med udgangspunkt i den anmeldte aftale og nødvendige justeringer udarbejdes en bekendtgørelse med tilhørende sanktioner.
- Ønsker man at fortætte det frivillige aftalesystem med de udfordringer, som det giver for myndighederne såvel som virksomhederne samt den bremse som det vil være for den frie konkurrence, så skal aftalen justeres med de forhold vi har påpeget i høringssvaret. I forlængelse heraf skal myndighedernes tilsynsbeføjelser øges og det skal indsættes passende sanktioner.

8. Opsummering

Der kan være mange praktiske fordele ved at indgå frivillige brancheaftaler, men det forudsætter, at branchen er moden til at indgå balancerede aftaler, som understøtter markedet og ikke aktivt arbejder for at lukke det ned og bremse konkurrencen. Det er også væsentligt, at aftalen rent faktisk giver plads til udøvelse af en myndighedsrolle hos tilsynsmyndigheden.

Aftalen er – som den foreligger her – under ingen omstændigheder en farbar vej for at få et velfungerende elmarked efter implementeringen af Engrosmodellen. Med de graverende problemstillinger i den anmeldte aftale og med sagsbehandlingstiderne for ændringer, er det vores vurdering, at der skal rejses et flag ift. implementering af Engrosmodellen til rette tid og sted.

Såfremt Energitilsynet har spørgsmål eller ønsker yderligere oplysninger, står De Frie Energiselskaber naturligvis gerne til rådighed herfor.

Med venlig hilsen

Jette Miller
Adm.dir.